

Susan Wiggs
CSALÁDFA

HarperCollins

A The New York Times sikerszerzője

*Susan
Wiggs*

CSALÁDEFA

HarperCollins

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkedészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Susan Wiggs, 2016 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A mű eredeti címe: *Family Tree*

(HarperCollins Publishers LLC, New York, U. S. A.)

• *Magyarra fordította:* Csató Gabriella

Nyomtatásban megjelent: *HarperCollins, 2018*

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-479-0

• *Borítóterv:* Alan Dingman

• *A szerző fotója:* Susan Doupé

A HarperCollins® a HarperCollins Publishers vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

*Apám, Nick Klist emlékére,
a legmélyebb hálával a sok szeretetért,
nevetésért, a bátorságért és
egy élet bölcsességéért.
Tovább él azok szívében, akik szerették.*

1

A JELEN

Nem hiszem el, hogy egy vízibivalyon vitatkozunk! – kiáltott fel Annie Rush, gondosan lesimítva a férje inggallérját.

– Hát ne vitatkozzunk tovább! – mondta Martin. – Vedd úgy, hogy a kérdés eldőlt. – Leült, és felhúzta a nevetségesen drága cowboycsizmát, amit Annie-től kapott tavaly karácsonyra. Az asszony sosem bánta meg, hogy ennyit költött az ajándékára, mert a csizma tökéletesen állt a férjén.

– De nem dőlt el – ellenkezett. – Még lemondhatjuk a rendelést. A költségvetésünket már majdnem teljesen kimerítettük, és a bivaly... Azzal csak ezerötszáz fontnyi csökönységet vásárolnánk!

– Ugyan már, bébi! – szökkent talpra Martin, és kék szeme felszikkasztott, mint az úszómedence vize a napfényben. – Élő állattal dolgozni a műsorban remek kaland lesz, a nézők imádni fogják.

Annie ingerülten fújta egyet. A házaspárok olykor a legostobább apróságokon vitatkoznak, például azon, hogy melyikük nem csavarta vissza a kupakot a fogkrémes tubusra, vagy hogy a Ventura vagy a Golden State autópályán érik-e el gyorsabban az úti céljukat. Vagy hogy hány „k” van a brokkoliban, hány fokosra állítsák a termosztátot...vagy hogy miért hagyja a férj borotválkozáskor a sörtéit a mosdóban.

És most itt a legújabb vitatéma. Egy vízibivaly.

– Szeretném tudni, hol szerepel a munkaköri leírásomban az, hogy bivalyhajcsár is vagyok – morogta.

– A bivaly a show szerves része. – Martin felragadta a kulcsait meg a diplomata táskáját, és ledobogott a keményfa lépcsőn.

– A bivaly hűtlen kezelés – érvelt Annie utánasietve. – Ez egy főzőműsor, nem a *Vadvilág!*

– Hanem a *Kulcselem!* – vágta rá Martin. – És ha a hét fogásának legfontosabb hozzávalója a mozzarella, meg kell szereznünk azt a bivalyt.

Annie összeszorította a fogát. Nem akart tovább vitatkozni a férjével, elvégre a házasságuk fontosabb, gondolta, és hozzá képest még egy ezerötszáz fontos bivaly is csak apróság. Felidézte, hogy Martin milyen könnyedén és gyorsan aprítja fel a fokhagymát és vágja fel a snidlinget, amikor főz neki valamit, a közösen létrehozott műsoruk iránti odaadását, az előző éjjeli füledt, párás zuhanyozós szexet.

– Klassz lesz – nyugtatta meg Martin. – Bízz bennem! – tette hozzá, azzal átkarolta, és gyors csókot nyomott az ajkára.

Annie megsimogatta a férfi frissen borotvált arcát. Nem, nincs értelme ennek a vitának. Martin nem érzékelte az ötlete bizarrságát, sőt hitte, hogy a show-t az eredetisége miatt szeretik, míg ő úgy vélte, hogy a sikerük titka a hitelesség és persze a tehetség, vonzó, karizmatikus séf, aki hetente egy órára a képernyő elé szögezi a nézőket.

– Bízom – suttogta, és pipiskedve újra csókra nyújtotta az ajkát. Martin a show sztárja, a programigazgató is hallgatott rá, és megszokta, hogy eléri, amit akar. A részleteket rábízta Annie-re, a feleségére, partnerére, gyártásvezetőjére, és elvárta, hogy az asszony mindent elintézzon.

Annie, még mindig a vitájukon morfondírozva, az ablakpárkányra támaszkodott, és kinézett a városi házuk kertjére. Aznap sok elintéznivalója lesz, többek között interjút kell adnia a *People* magazinnak a műsora műhelytitkairól.

Egy ablakmosó épp arra készült, hogy felmásszon egy állványra, és munkához lásson. Martin a garázs felé igyekezve megtorpant, és mondott valamit neki, mire a munkás vigyorogva bólintott. Az elbűvölő Martin.

Egy pillanattal később a nyitott, kétüléses ezüst BMW kisuhant a garázsból. Annie nem értette, miért siet ennyire a férje, amikor a hétfői próba csak órák múlva kezdődik.

Felsóhajtott, és elfordult, megpróbálta félresöpörni a vitájuk érzelmi maradványait. Nagygyakran mondogatta, hogy a viták mindig a hatalomról szólnak, sosem arról, amiről éppen beszélnek az emberek. Itt sem a vízibivaly volt a lényeg, hanem az, hogy melyikük hátrál meg, és melyikük diadalmaskodik.

Most – és általában – Annie engedett, és Martin győzött. Mert hagyta, hogy így legyen? Vagy mert csapatjátékos? És a csapatuk tagadhatatlanul sikeres volt, hiszen kaptak saját műsort egy feltörekvő tévécsatornánál.

Amikor visszakozott valamiben, vagy kompromisszumot kötött, mindkettejük érdekében tette, és a házasságukért is.

Tudta, Nagygyi mit mondana erre, a szavait annak idején az agyába véste: *Emlékezz a szerelemre*. Ha nehéz az élet, és azt kérdezed magadtól, hogy miért választottad ezt a férfit pároddal, emlékezz a szerelemre.

Annie szerencséjére ez nem volt nehéz. Martin jó fogás volt, az a fajta férfi, aki után az utcán megfordulnak a nők. Kisfiús bája nemcsak a képernyőn érvényesült. Tudta, hogyan nevettesse meg őt, és ha valami jó ötletük támadt, a karjába kapta Annie-t, és körbetáncolta vele a konyhát. Ha pedig azt tervezgette, milyen és mekkora lesz a családjuk, hány gyereket akar, Annie mindig ellágyult, és a szíve elszorult a sóvárgástól.

Martin a férje, a társa, az élete szövetének pótolhatatlan alapeleme.

Oké, gondolta most, hát kapja meg, amit akar.

Az órára pillantott, aztán átfutotta a munkahelyi e-mailjeit – személyeset nem is kapott –, és elfojtott egy sóhajt, látva, hogy a daru, amelyet azért hozattak, hogy elhelyezzék az új színpadi világítást a stúdióban, meghibásodott.

Remek... Még valami, ami miatt aggódhat.

A telefonja megcsörrent, és a kijelzőn felvillant egy macska képe.

– Melissa – mondta Annie, és megnyomta a kihangosítót. – Mi újság?

– Csak bejelentkeztem – mondta Melissa. Mostanában vette fel ezt a szokást. – Láttad azt a tehénnel kapcsolatos e-mailt?

– Bivallyal – javította ki Annie. – Igen, láttam. És arról is értesítettek, hogy bekrepált az emelő. És ma adok interjút CJ-nek a *People*-től, vagyis nyilván később fogok beérni, *nagyon* később. Mondd meg a többieknek, hogy várjanak türelmesen, és semmit se csináljanak ebéd utánig. – Elhallgatott és az ajkába harapott. – Bocsi. Ma kissé nyűgös vagyok, talán mert még nem reggeliztem.

– Hát kapj be gyorsan valamit. Szia, édesem! – köszönt el élénken Melissa. – Most rohannom kell.

Annie visszafordult a számítógépéhez, hogy még egyszer ellenőrizze, mikorra ígérte az érkezését a riporternő. CJ Morris mélyinterjút akart készíteni a show-ról, nemcsak a sztárjairól, Martin Harlow-ról és Melissa Juddról, hanem az egész műsorról, attól kezdve, hogy egy kisebb kábeltévé műsoraként debütált, egészen a sikeréig. Már beszélt Martinnal és Melissával, és ma reggel ő, Annie, a show kitalálója következik. Ez szokatlan nézőpont volt egy ilyen magazinnál, amelynek átlagolvasóit általában csak a pletykák és a sztárfotók érdekelték, és Annie szerette volna a lehető legtöbbet kihozni a lehetőségéből.

Míg a riporternőt várta, azt tette, amit a producerek tesznek: ügyeket intézett. Átfutotta a daru bérleti szerződését, egy telefonszámot keresve, amelyen reklamálhat. Martinnal az emelőn is összevitakoztak. A legbiztonságosabb készülék bérleti díja sokkal magasabb volt a hidraulikusénál, és Martin ragaszkodott az olcsóbbhoz, félresöpörve Annie ellenvetéseit. Annie végül – szokás szerint – beadta a derekát, és Martin győzött. Minthogy a keretük kimerült a vízibivaly miatt, máson kellett takarékoskodni. Erre most a hidraulikus emelő lerobbant, és ezzel is neki kell foglalkoznia.

Hagyd most ezt, inkább harapj valamit! – biztatta magát, és bekukkantott a hűtőbe. Görög joghurtot egyen juharszirupos müzslivel? Nem, üres gyomra már a gondolatra is felkavarodott. És

a hosszú, piros, fehér végű retkek, amelyeket úgy megkívánt az őstermelői piacon, már fonnyadni kezdtek. Mi lenne, ha pirítóst csinálna? De nem, az sem vonzotta. Hát jó, akkor majd később eszik... Egyszerre koncentráljunk csak egy dologra!

Bement a fürdőszobába, kifésülte hosszú, sötét haját, amit előző nap vasaltatott ki, aztán ellenőrizte a rúzsát és a manikűrjét. Mindkettő cseresznyepiros volt, egyforma árnyalatú.

A fekete, egyenes szabású szoknya, vastag talpú szandál és lenge, fehér top könnyű, hétköznapi öltözet volt, jó választás a jelenlegi hőhullámban. Annie összeszedettnek akart hatni az interjún, noha tudta, hogy CJ nem hoz magával fényképészt.

A csengő felberregett, és Annie a kaputelefonhoz szaladt. Basszus, a riporternő túl korán érkezett!

– Küldeményt hoztam Annie Rushnak – hallott egy női hangot.

Küldeményt?

– Jöjjön fel! – Annie megnyomta az ajtónyitó gombot. – Csak óvatosan! – mondta, meglátva a lépcsőn felfelé imbolygó óriási, buja trópusi virágcsokrot.

Gyorsan kitárta az ajtót.

– Tegye le a pultra, kérem... igen, ott jó lesz.

A fehér liliomok és tubarózsák fűszeres illata azonnal elárasztotta a helyiséget. A csipkeszerű fátyolvirágok még romantikusabb jelleget kölcsönöztek a csokornak. A küldönc a pultra állította a vázát, és hátrasimított egy fekete tincset a homlokából.

– Legyen benne sok öröme, hölgyem – mondta. Fiatal volt, tetovált, és testékszereket hordott, ráadásul elég szerencsétlen helyeken. Karikás szeme álmatlan éjszakáról tanúskodott, és egy halvány, sárgás véraláfutás sötétlett az arccsontján. Annie hajlamos volt észrevenni az ilyesmit.

– Minden rendben? – kérdezte.

– Hm... persze. – A lány a csomag felé biccentett. – Úgy tűnik, valaki nagyon elégedett magával.

Annie a hűtőből kivett egy palackos vizet, átnyújtotta neki, és a kezébe nyomott egy húszdolláros bankjegyet.

– Vigyázzon magára! – mondta.

– Oké. – A lány kisurrant az ajtón, és lesietett a lépcsőn.

Annie kivette a virágok közül kikandikáló kis borítékot, amelyre a Rosita Expressz Virágok feliratot nyomtatták. A benne lévő kártyán csak ennyi állt: *Sajnálom, bébi, beszéljük meg.*

Martin... Ez a gesztus annyira jellemző volt rá; a férfi mindig gavallér volt, hajlamos a túlzásokra, igazán ellenállhatatlan. Valószínűleg munkába menet, telefonon rendelte meg a virágokat.

Annie-t szeretethullám öntötte el, és a bosszúsága elszállt. Pontosan erre volt most szüksége...

Hirtelen büntudata támadt. Olykor felmerült benne, hogy nem hisz eléggé a férjében, nem bízik a döntéseiben. Talán Martinnak mégis igaza van a vízibivalyokkal kapcsolatban. Talán ez lesz az egyik legnépszerűbb epizódjuk.

A kapucsgöngy megint felberregett, CJ megérkezett.

Annie kinyitotta az ajtót, és szinte mellbe vágta a hőség.

– Jöjjön be, mielőtt elolvad – mondta.

– Kösz. Milyen örült időjárás! A rádióban bementék, hogy ma megint melegebb lesz harminchét foknál. Pedig még be sem köszöntött az igazi nyár.

Annie beljebb tessékelte a riporternőt. Korábban aggódott a rendetlenség miatt, és most még jobban örült a friss virágoknak, amelyek egy kis eleganciát kölcsönöztek a helyiségnek.

– Érezze magát otthon! Megkínálhatom valamivel? Van egy kancsó jegesteám a hűtőben.

– Ó, az csodásan hangzik. Koffeinmentes? Mert kerülöm a koffeint.

– Sajnálom, de nem. – Bármennyi ideig is fog itt élni, Annie biztos volt benne, hogy sosem szokja meg a dél-kaliforniaiak ezernyi diétás fakszniját.

– Akkor csak egy kis vizet kérek. Ha palackozott. Korán indultam a forgalom miatt, de inkább előbb akartam ideérni, mint hogy elkéssek – mentegetődzött CJ.

– Semmi gond – nyugtatta meg Annie. – A nagymamám mindig azt mondta, ha nem tudsz időben érkezni, érkezz korán. – A hűtőhöz indult, CJ pedig lepakolta a holmiját, és lehuppant a

kanapéra.

Legalább a vízre nem lehetett panasza. Egy szponzor küldte a mintát a palackként tizennégy dollárba kerülő ásványvízből, amit az Andok 458 méter mélyen lévő vízrétegéből nyertek, és mielőtt levegő érte volna, bepalackozták.

– Fantasztikus a konyhája! – jegyezte meg CJ körülnézve.

– Kösz. Itt történnek a csodák – mormolta Annie, átnyújtva egy jéghideg palackot.

– Gondolom... Szóval, a nagymamája – kezdte CJ, a dohányzóasztalon heverő régi szakácskönyvre pillantva. – Ezt ő írta, igaz? – A telefonját diktafonra állította, és letette a könyv mellé. – Beszéljünk először róla.

Nagyi volt Annie kedvenc témája. Már nem élt, de a hiányát mindennap érezte, noha az emléke eleven volt a szívében.

– Nagyi ezt a hatvanas években adta ki. A teljes neve Anastasia Carnaby Rush volt. A nagyapám Sugarnek, Cukornak becézte, a családi juharszirupmárka, a Sugar Rush tiszteletére.

– Ez tetszik. – CJ belelapozott a könyvbe.

– Vermontban és New Englandben évekig bestseller volt. Ma már nem kapható, de küldhetek egy digitális változatot.

– Remek! Azt megköszöném! A nagymamája séfnek tanult?

– Autodidakta volt – mondta Annie. – Angolból diplomázott, de a főzés volt a legnagyobb szerelme. – Még most is, jóval a halála után, Annie maga előtt látta, ahogy a farmház napfényes konyhájában egymás után főzi a finomságokat a családnak az év minden napján. – Sajátosan viszonyult az ételekhez – folytatta. – Úgy vélte, hogy minden receptnek van egy kulcsfontosságú eleme, amely meghatározza az adott fogást.

– Értem. Ezért állít a középpontba mindegyik epizód egy bizonyos hozzávalót. Nehéz volt elfogadtatni ezt az ötletet a csatornával?

Annie kuncogott.

– Nem, dehogy. Úgy értem, elvégre itt Martin Harlow-ról van szó! – Megmutatott a nőnek egy másik szakácskönyvet, Martin legutóbbi művét. A borítófotón a férfi még ennivalóbbnak látszott, mint az omlós, aranybarna tésztájú szamócás tortája.

– Pontosan. A vadnyugati cowboy és a Cordon Bleu séf tökéletes keverékéről – vigyorgott CJ, nem is titkolva a csodálatát. Tekintete végigsiklott az asztalkán heverő magazinokon. *US Weekly*, *TV Guide*, *Variety*. Az elmúlt fél évben mindegyik foglalkozott a főzőműsorral. – Ezek a legutóbbi cikkek a show-ról?

– Igen. Nézze meg nyugodtan, ha érdekli. – Annie másik kincse is a közelben feküdt, *A Legyek Ura* egyik régi, vászonkötésű kiadása, strapabíró könyvtokban, egyike a három, birtokában lévő példánynak. Remélhetőleg CJ erről nem fogja faggatni.

Az újságírónt szerencsére sokkal jobban érdekelte az *Entertainment Weekly*ben megjelent többoldalas, Martinról szóló cikk, no meg a képek, amelyeken a férfi a szokásos öltözetében – kopott farmerben, kötényben és szűk, fehér pólóban – feszített. Utóbbi jól érvényre juttatta izmos, szobrász vésőjéhez méltó mellkasát és vállát. Műsorvezető társnője, Melissa alázatosan asszisztált a főzéséhez, ő volt a tökéletes biodíszlet a könnyed, lendületes séf mellett. *Megtaláltuk a következő Jamie Olivert?* – kérdezte a cím.

A főzés mint szórakoztatás. Annie nem akarta ilyen irányba terelni a show-t, de ki ő, hogy megkérdőjelezze a nézettségi mutatókat?

– Martin remek szakács – jegyezte meg CJ. – De ez a nap nem róla szól, most maga kerül reflektorfénybe.

Annie röviden mesélt a háttéréről, a filmszakos éveiről, a New York-i Egyetem Tisch School of the Arts oktatási központjában folytatott tanulmányairól. Amit nem említett, az volt, hogy mekkora áldozatot kellett hoznia, amikor a keleti partról LA-be költözött. De ez a privát története része volt, nem tartozott senki másra.

– Mikor jött a nyugati partra?

– Ma úgy tűnik, egy örökkévalósággal ezelőtt. Nagyjából tíz éve.

– Rögtön az egyetem után?

– Pontosan. Nem számítottam rá, hogy LA-ben kötök ki, még mielőtt megszáradna a tinta a diplomámon, de így történt – mondta Annie. – És ez nem is annyira meglepő. Már hatévesen tudtam, hogy gasztronómiával és filmezéssel akarok foglalkozni. A legkorábbi emlékeim a nagymamámhoz fűződnek, aki a konyhában főzött, miközben a PBS helyi állomásán a *Ciao Italia* ment. Egy új Mary Ann Espositót láttam benne, valakit, aki főzni tanítja a világot. Imádtam, ahogy az ételekről beszél, ahogyan az ennivalóval bánik, ahogy beleviszi az egyéniségét a munkájába, ahogy az egyes fogásokról beszél és ír, és megosztja a tudományát másokkal. Eleinte csak Nagyinak készítettem főzési demókat, később bárkinek, aki hajlandó volt megnézni. Még magamat is lefilmeztem főzés közben. Később digitalizáltam a régi VHS-szalagokat. Martinnal gyakran beszélünk arról, hogy valamelyik nap leülünk, és végignézzük ezt az anyagot.

– Milyen remek történet! Ezek szerint korán megtalálta a hivatását, a szenvedélyét.

Annie szenvedélye a nagymama konyhájában kezdődött, akkor, amikor még sem írni, sem olvasni nem tudott, de az álmodozáshoz már nem volt túl fiatal.

– Azt hittem, mindenki ugyanúgy imádja az ételeket, mint én. Még ma is gyakran elkövetem ezt a hibát, és mindig meglep, amikor kiderül, hogy tévedtem.

– Vagyis már azelőtt szeretett főzni, mielőtt Martinnal találkozott.

Megint Martin. Mintha az egész világ azt feltételezné, hogy a férje a legérdekesebb benne. Hogy engedhette idáig fajulni a dolgokat? Miért hagyta ezt?

– Ami azt illeti, minden egy rövid dokumentumfilmmel kezdődött, amit Martinról forgattam, akkor, amikor még csak egy manhattani mozgóbüfé volt.

– Az a kisfilm bejárta az internetet, igaz? De maga még mindig a háttérben, a színpalak mögött dolgozik. Sosem akart a kamerák elé lépni?

Annie megőrizte közönyös arckifejezését. Dehogynem akart, mindig erről álmodott, de a kereskedelmi csatorna nem kért belőle.

– Túlságosan leköt a műsorgyártás – felelte kitérően.

– Sosem gondolt arra, hogy műsorvezető társ legyen? Az imént említette azokat a régi demókat... – puhatolódzott tovább CJ.

Annie tudta, miben sántikál. A riporterek előszeretettel vájkálnak a riportalányaik magánéletében, kutatnak kényes információk után, ezalól nyilván CJ sem kivétel, de hiába fáradt, náluk nem áshat elő semmi mocskot.

– Leon Mackey, a főproducer és egyben a show tulajdonosa találta ki, hogy Martin kapjon egy társat, nehogy a műsor egyszemélyes monológgá váljon. Velem is készítettek próbafelvételt. Mielőtt összeházasodtunk, úgy terveztük, hogy a kamera előtt és mögött is egy csapatot alkotunk. Ez romantikusnak és ritka, különleges dolognak tűnt.

– És nem sikerült?

Amikor elkészítették azokat a felvételeket, Annie azt remélte, rá esik a választás, de csalódnia kellett. Mást akartak, valakit, akivel a nézők könnyebben azonosulnak, aki kulturáltabb, vagy legalábbis ezt állították. Csak az igazságot hallgatták el, azt, hogy olajbarna bőrével és sötét dugóhúzó tincseivel nem az a szomszéd lány típus, aki a vezető producer fejében járt.

– Nem felel meg – mondta Leon. – Úgy néz ki, mintha Jasmine Lockwood kishúga lenne, és ez összezavarhatná a nézőket.

Jasmine Lockwood egy örülten népszerű, vigasz kajás show házigazdája volt, és ugyanennél a tévétársaságnál dolgozott. Annie, ami a hasonlóságukat illeti, nem osztotta a producer véleményét, mégis meghátrált, a show-t fontosabbnak tartotta az egójánál.

– A lényeg – folytatta sugárzó mosollyal –, hogy a nézettségi mutatók szerint megtaláltuk a nyerő kombinációt.

CJ ivott egy kortyot, aztán felemelte és megcsodálta a sima, klasszikus formájú palackot.

– Mikor került a képbe Melissa Judd?

Annie hallgatott. Hogy mondhatta volna meg, hogy Martin a jogatanfolyamán találkozott a nővel, még ha ez is volt az igazság? Melissa akkoriban egy éjszakai teleshoppo csatorna háziasszonyaként

dolgozott. A szépsége, mint ahogy pléhprofával közölte a próbafelvételt megelőző meghallgatáson, mindig akadályozta az érvényesülésben, mert elvonta a figyelmet a tehetségéről.

– Közte és Martin között megvolt az a különleges vibrálás, amit lehetetlen mesterségesen megteremteni – magyarázta Annie –, szóval tudtuk, hogy meg kell szereznünk őt. – Azt nem említette, mennyi munkájába került felkészíteni a szerepére a nőt. Melissa előadásmódja nyers volt, rekedt hangja, vásári kikiáltó stílusa tökéletesen alkalmas volt arra, hogy felkeltse és ébren tartsa az emberek érdeklődését, ám a rejtettebb erényeit Annie-nek kellett felszínre hoznia. Hosszan és keményen dolgozott, hogy előcsalja belőle, aztán tovább pallérozza az energikus amerikai lányt. A nő, dicséretére legyen mondva, gyorsan kapcsolt, és azóta Martinnal dinamikus duót képeztek.

– Nos, ők ketten valóban nyerő kombinációt alkotnak – mormolta CJ.

– Izé... igen.

Olykor, hallva Martin és Melissa könnyed évődését – a szövegüket többnyire ő maga írta meg –, Annie még mindig azon kapta magát, hogy azt kívánja, bárcsak ne kellene a háttérben maradnia, bárcsak a kamerák elé léphetne. De a recept bevált, ráadásul Melissát felbonthatatlan szerződés kötötte a műsorhoz.

Annie-nek vissza kellett volna terelnie a beszélgetést a saját szerepére, de a gondolatai elkalandoztak. Megint eszébe jutott, hogy még nem reggelizett, és azon tűnődött, mihez lenne gusztusa. Talán egy tengeri sóban sült lángoshoz, juharvajjal...

– Meséljen az első közös műsorukról – kérte CJ. – Múlt éjjel újra megnéztem az interneten. A kulcseleme a juharszirup volt, ami a szülőhelyét tekintve, tökéletes választás lehetett.

– Ha tökéletes alatt csaknem katasztrofálisat ért, valóban az volt – mosolyodott el Annie. – És való igaz, hogy a családom generációk óta a juharszirupból él. – Egy festményre mutatott a falon, egy tájképre, amelyet az édesanyja készített a vermonti Rush Mountainről. – Ideálisnak tűnt a bevezető epizódhoz, amit a szó szoros értelmében a hátsó udvarunkban vettünk fel, a Rush család cukorjuhar-ültetvényén, a vermonti Switchbackben.

Annie nagy levegőt vett, mert enyhe hányingerrel küzdött. Nem tudta megmondani, hogy az emlék vagy a gyomra üressége miatt, talán csak a szorongás okozta, az, hogy fel kell idéznie a múltat. Hasonló nyugtalanságot érzett, amikor visszatért a kisvárosba, ahol felnőtt, a gyökereihez.

Szerencsére a költségvetésükből csak hetvenkét órai ott-tartózkodásra futotta, és minden óra lázas munkával telt. Ám ami elromolhatott, az elromlott, mint például az időjárás. A hó korán elolvadt, és a csodaszép téli erdőket csupasz ágú fák barna szövevényévé változtatta, amelyek között túlméretezett infúziós vezetékeként húzódtak a műanyag csövek, amelyeken a juharnedv áramlott. A kis szirupfőző kunyhó, ahol a varázslatnak végbe kellett volna mennie, túl zajos és párás volt a filmezéshez. A bátyját, Kyle-t, annyira feszélyezte a kamera, hogy az egyik szerkesztő azt feltételezte, értelmi fogyatékos. Melissa megfázott, és Martin előhozakodott a rettegett „ugye, én megmondtam”-mal.

Annie biztosra vette, hogy a karrierje – a műsora, a show, amelyet megálmodott, és amely olyan népszerű lesz, hogy „mindenkinek meg kell néznie” – akkor és ott véget ér, halk pukkanással szétpattan, mint egy szappanbuborék, és csak egy újabb lábjegyzet lesz belőle a megíúsult tervek listájának alján.

Összeomlott... de Martin megmentette őt is, és a show-t is. Miután visszatértek Century Citybe, az utómunkálatokat végző csapat hosszan túlórázott, megvágva és összeillesztve a különböző képeket, felhasználva archív felvételeket, újraforgatva komputerrel az elkészült anyag egy részét, az örülten szexi és okos szakácsot, Martin Harlow-t, és természetellenesen élénk segítő társát, Melissa Juddot helyezve a középpontba.

Amikor leadták a végső változatot, Annie egy görgős széken ült a vágószobában, és mozdulni sem mert. A pánikkal küzdve visszafojtotta a lélegzetét – mindaddig, amíg egy asszisztens meg nem mutatta az okostelefonján, hogyan fogadták a közösségi médiában az adást. A visszajelzések alapján a nézők imádták a show-t.

A kritikusok úgyszintén. Nem győzték dicsérni Martin ragályos ételimádatát, azt, ahogy a férfi a szirupfőző kunyhó falának dőlve megkóstolt egy friss szirupba mártott sült zsemlegombócot,

és Melissát is, aki bájos odaadással segédkezett a férfinak, és olyan édesen biztatta főzésre a nézőket.

A nézettségi mutatók ragyogóak voltak, és az online megtekintések száma óráról órára nőtt. Sikerült felkelteni az emberek érdeklődését, és ami még fontosabb: nemcsak megnézték, hanem sokan meg is osztották az adást. A link bejárta a digitális teret, az egész világot. A csatorna rendelt még tizenhárom epizódot az eredeti nyolcon felül. Annie Martinra nézett, és a megkönnyebbüléstől kicsordultak a könnyei, majd végigfolytak az arcán.

– Megcsináltad! – mondta. – Megmentetted az álmomat.

– Az arckifejezéséből ítélve – mormolta CJ –, ez érzelmes pillanat lehetett.

Annie pislogott, meglepte a saját viselkedése. A munka az munka, és ő általában nem volt érzelgős.

– Eszembe jutott, mennyire megkönnyebbültem, amikor kiderült, hogy sikerünk van – magyarázta.

– Utána nyilván ünnepeltek...

– Úgy ám – mosolyodott el az emlékre Annie. – Martin meghívott egy gyertyafényes vacsorára, és megkérte a kezem.

– Húha! A mindenit! Ez egy igazi Hamupipőke-történet!

Nyolc éve keltek egybe, és azóta együtt dolgoztak és alkottak. Ez a nyolc év bővelkedett a sikerekben és kalandokban.

Néha persze elvetették a sulykot, és amikor drága és veszélyes jeleneteket forgattak, például a szereplők osztrigát halásztak, szarvasgombát kerestek, vagy egy núbiai kecskét fejtek meg, Annie eltűnődött azon, mi lett az ő kulcselemével, a műsor eredeti koncepciójával. Szerény ötletét maguk alá gyúrták, betemették a luxuskörítésű epizódok, amelyeket mostanában gyártottak. Olykor attól félt, hogy tévúton járnak, túlságosan eltávolodtak az általa megálmodott műsortól a hatásadászat kedvéért, és már semmi közük sincs a hajdani elképzeléseihez, de mindig azzal nyugtatta magát, hogy a show a saját életét éli, és ez nem feltétlenül baj.

A szakmai tudása és az ügyes könyvelés segítségével a műsor hétről hétre folytatódhatott.

– Te vagy a kulcselemünk – mondogatta Martin. – Te tartasz össze mindent. Legközelebb, ha megújítják a szerződésünket, kialkudjuk, hogy te is szerepelhess a műsorban. Még az is lehet, hogy kapsz egy másik show-t is – kecsegtette.

De Annie nem akart másik show-t, ragaszkodott a *Kulcselem*hez. Ugyanakkor elég régóta élt LA-ben, hogy ismerje a játékszabályokat, és tudja, milyen fontos a türelem és a költséghatékonyság. És persze az aktualitás és az izgalmasság.

CJ gyorsan jegyzetelt a tabletjén. Annie igyekezett feltűnés nélkül megnézni, hány óra, és magában már a napját tervezte, az elintéznivalóit, amelyek úgy követték egymást, mint a leszálló repülőgépek a LAX-on.

Pisilnie kellett. Kimentette magát, és felment az emeleti fürdőszobába.

És ekkor ráébredt valamire. Késésben volt. Nem a munkahelyéről, azt előre tudta, hogy a stúdióba nem ér be időben. A menzesze késett.

A lélegzete elakadt, ahogy a fürdőszoba hideg csempepultjára támaszkodott. Nagyon lassan kifújta a tüdejébe szorult levegőt, emlékeztetve magát, hogy csak néhány hete nem szed fogamzásgátlót. Nem eshetett máris teherbe... Azt hitte, lesz idejük hozzászokni a családalapítás gondolatához, nagyobb lakást keresni, változtatni a munkabeosztásukon, befejezni a veszekedéseket...

Még ovulációs naptárt sem csinált, nem olvasta el a „mire számíthatsz” könyveket, nem járt az orvosnál. Mindezt még túl korainak tartotta.

De talán...

Elővette a terhességi tesztet a mosdó alól – akkor dugta ide, amikor még *nem* akart teherbe esni –, mert tudta, hogy ha nem zárja ki azonnal a lehetőséget, egész nap ezen fog rágódni. A használati utasítás pofonegyszerű volt, pontról pontra követte, aztán óvatosan a pultra helyezte a csíkot. A keze remegett, ahogy a kis ablakot bámulta, várva az eredményt. Egy rózsaszín vonal

azt jelenti, hogy nem terhes, kettő azt, hogy az.

Két vonal. Annie pislogott egyet, és újra ellenőrizte az eredményt. *Két rózsaszín csík.*

Egy másodpercre mintha megállt volna az idő, Annie kővé dermedt. Aztán – még mindig visszafojtott lélegzettel – előredőlt, és a tükörbe bámult. Sosem látott még ilyen kifejezést a saját arcán. Nagy kulcspillantatoknak hívta az ilyen pillanatokot, amelyek különböznek az összes többitől, amelyekben eláraszt valami csodás érzés, amit úgy őrzöl majd meg örökké a szívedben, mint egy lepréselt virágot egy kedves könyv lapjai között.

Annie torkában gombóc nőtt, aztán elöntötte az eufória.

Így kezdődik, gondolta.

Az a millió elintéznivaló egyszerre minden jelentőségét elveszítette, már csak egyvalami lebegett a szeme előtt: meg akarta osztani Martinnal is a hírt.

Gyorsan kezét mosott, visszament a hálóba, és a telefonért nyúlt. De nem, nincs értelme felhívnia a férjét; Martin sosem fogadta a hívásokat, és a hangpostáját is csak ritkán ellenőrizte.

De jobb is így, mert egy ilyen nagy horderejű újságot nem lehet hangpostán vagy e-mailben tudatni. Személyesen kell megtenni, mintha átnyújtana egy szívből jövő ajándékot, egy édes meglepetést, és az ő szemében ez az volt. Martin is megérdemel egy kulcspillantatot. Látni akarta az arcát, azt, hogyan fogadja a mágikus szavakat: gyermekünk lesz.

Annie lesietett a lépcsőn, és bepördült a nappaliba.

– CJ, annyira sajnálom, de valami közbejött, és be kell mennem a stúdióba. Folytathatjuk máskor ezt az interjút?

Az újságíró nő arca kissé elborult.

– Csak még néhány...

Nem okos dolog megharagítani egy közkedvelt magazin munkatársát, de Annie most ezzel sem törődött, szinte bugyborékolta benne a boldogság, csak a terhességén járt az esze, és alig bírta magában tartani a hírt.

– Nem küldhetné el e-mailben a további kérdéseit? Esküszöm, nem kérném erre, ha nem lenne muszáj.

– Jól van? – kérdezte hirtelen CJ.

Annie az arcát legyezgette, mert úgy érezte, menten meggyullad, és a lélegzete valóban kissé zihálónak tűnt. Megváltozott a külseje? Máris meglátszik rajta a kismamassággal együtt járó ragyogás? Nem, ez butaság, elvégre ő is csak néhány perce tudja, hogy terhes...

– Én... igen, de történt valami, és...

– Segíthetek? Menjek magával? Tehetek valamit önért?

– Kösz, de nem. – Annie ritkán vette ennyire félvállról a sajtót. A műsora sikerének az volt az egyik titka, hogy ő is, a PR-csapata is mindig különleges figyelmet szentelt a médiának. Most, rövid gondolkodás után kibökte: – Mi lenne, ha velünk vacsorázna a Lucques-ben? Martin ismeri a séfet, így nemcsak ezt az interjút fejezhetjük be, hanem részese lehet egy hihetetlen gasztronómiai élménynek is.

CJ összehalkolta a holmiját.

– Megvesztegetéssel sokat elérhet nálam! Úgy hallottam, a Lucques-ben másfél hónapot kell várni egy szabad asztalra.

– Kivéve, ha az embert Martin Harlow-nak hívják. Az asszisztensem mindent elintéz, aztán értesíti magát.

Annie gyorsan elköszönt a riporternőtől, magához vette a holmiját – a kulcsait, a telefonját, a laptopját, a tabletjét, a pénztárcáját, egy vizespalackot, a gyártási feljegyzéseit –, és mindent begyömöszölt már amúgy is dugig tömött aktatászájába. Közben egy pillanatra elmélázott. Vajon elfoglalt kismamaként mivel lesz tele a táskája? Pelenkákkal, cumisüvegekkel és...?

– Jóságos ég! – suttopta. – Jóságos ég! Semmit sem tudok a csecsemőgondozásról.

Az ajtóhoz szaladt, és ledüböngött a Laurel Canyon sugárúti sorház lépcsőjén. Az otthonuk divatos volt, modern, és túl drága. De a show egyre sikeresebb lett, és Annie bízott benne, hogy Martin szerződését hamarosan megújítják. Akkor talán telik majd egy tágasabb lakásra, amelyben

babaszoba is van. Babaszoba... Édes istenem!

A hóhullám arcul csapta, majdnem földhöz vágta, mint egy kohógázrobbanás. Ez a tavaszi kánikula még itt, Dél-Kaliforniában is extrémnek számított. A meteorológusok azt tanácsolták, hogy akinek nem muszáj, ne menjen ki az utcára, mindenki igyon sok vizet, és kerülje a napfényt.

A garázshoz vezető járda fölötti állványon a munkás még mindig az ablakokat mosta. Annie egy kiáltást hallott, de túl későn vette észre a lepottyanó ablaktörlőt. A gumihenger alig néhány centiméternyire tőle ért földet.

– Hé! – méltatlankodott. – Elejtett valamit!

– Sajnálom, hölgyem! – kiáltott vissza a munkás, aztán szégyenkezve hozzátette: – Valahogy kicsúszott a kezemből.

Annie a meleg, párás levegő ellenére úgy érezte, mintha jeges fuvallat söpört volna végig rajta. Ezentúl sokkal óvatosabbnak kell lennie, hiszen gyermeket vár. Ámulattal vegyes örömébe némi félelem vegyült, és megint megborzongott.

A kulcstartója távirányítójával kinyitotta a kocsija ajtaját, és a jármű halk nyikkanással üdvözölte.

Biztonsági öv: rendben. Visszapillantó: rendben.

Annie néhány másodpercig a hátsó ülésre bámult, amit elborítottak az újrahasznosítható bevásárlószatyrok, üres ételestálcák, műanyag tartók és tálak, amelyek az utolsó forgatásáról maradtak itt, melynek kulcseleme a majoránna volt. Egy nap majd gyerekülés lesz itt, a kisbabájuké, akit talán Annának fognak hívni.

Egy másodpercre megmerevedett, és igyekezett elraktározni magában minden részletet.

Az ujjai megfeszültek, majd ellazultak a kormánykeréken.

Egyszer csak minden átmenet nélkül, hangosan felnevetett, és a kacagása a színtiszta öröm crescendójába csapott át. Elképzelte, milyen arcot vág majd Martin, amikor megtudja, hogy apa lesz, és miközben felhajtott az autópályára, mindvégig mosolygott. Egyébként sokkal körültekintőbben vezetett, mint máskor, mert a parányi, láthatatlan idegen, akit a szíve alatt hordott, máris felébresztette a védelmezőösztönét.

Az autópálya szinte gőzölgött a forróságtól, és teljesen bedugult, a járművek libasorban, lépésben döcögtek, és a kanyon barna, omladozó oldalai fölött úgy lebegett a szmog, mint egy nukleáris csapás gombafelhője.

LA-ben nem volt semmi szépség. Talán éppen ezért kapott itt szárnyra a képzelet, mert a kopár táj, a zsúfoltság, a betondzsungel és a szürke égbolt semleges háttére kedvezett az illúziók megalkotásának, és felpörgette a fantáziát. A stúdiók és műtermek segítségével az embereket el lehetett röpíteni a legfestőibb helyekre: tóparti nyaralókba, tengerparti üdülőhelyekre, régmúlt napokba, a New England-i őszbe, barátságos, téli kúriákba...

El kell költöznünk innen, gondolta Annie. Szó sem lehet róla, hogy a gyermekünket ilyen szennyezett levegőben neveljük fel.

Azon tűnődött, vajon nem tölthetnék-e ezentúl a nyarakat Vermontban. Idilli gyermekkorra emléke nosztalgizásra készítette. Egy switchbacki forgalmi dugó legfeljebb abból állt, hogy a szomszéd traktorának meg kellett várnia, amíg elhalad előtte egy elkóborolt tehén. Switchbackben hírből sem ismerték a szmogot, a levegő mindig tiszta volt, friss és édes, tele a hegyek és pisztrángos patakok illatával. Az otthona egy romlatlan paradicsom, de csak azután tanulta meg igazán értékelni, hogy elhagyta.

Lám, lám! Még csak pár perce tudta meg, hogy állapotos, és máris tervezgetni kezdi a kisbabája életét. De hát olyan régóta vágyott az anyaságra, lélekben annyira várta már!

Gyermekük lesz, saját kis családjuk. És számára most ez volt a világon a legfontosabb.

A reggeli vitájukra gondolt, a virágküldeményre és arra, hogy ezek után minden megváltozik, a hirtelen fellángoló, gejzirként feltörő veszekedéseknek örökre vége. Tényleg egy vízibivaly miatt vitakoztak? Egy ollós emelő miatt? Azon, hogy hová tűnt a fogkrémes tubus kupakja?

A telefonja rezegni kezdett. Tigertől, az asszisztensétől jött egy sms.

Nagyobb mechanikai probléma az emelővel. Szükségünk van rád. Most.

Sajnálom, Tiger, válaszolt magában az sms-re Annie. Mielőtt az emelővel foglalkoznék, Martinnal kell beszélnem... a kisbabáról.

Egy baba! Emellett eltörpült, jelentőségét veszítette minden stúdióbeli vészhelyzet, vízibivaly, emelőprobléma...

A Century City stúdió kapujánál az őr csak intett, hogy hajtson tovább.

Annie megkerülte a vakító világosszürke betonlabirintust, amelynek csak a pálmákkal teletűzdelt kertek zöld oázisa kölcsönzött egy kis színt, befordult a szervizútra, és leparkolt a neki fenntartott helyen, Martin BMW-je mellett. Sosem szerette ezt a sportkocsit, nem tartotta praktikusnak, mert alig fért el benne a sok felszerelésük. De most, hogy bővül a család, Martin talán megszabadul majd tőle.

Gyalog indult a férje lakókocsija felé, elhaladt egy csapat segwayes turista mellett, akik abban a reményben fizettek be erre a stúdiólátogatásra, hogy megpillanthatják kedvenc sztárjaikat. Egy lelkes nő megállította a rollerét, és lefotózta őt.

– Halló! – kiáltotta. – Maga nem Jasmine Lockwood?

– Nem – felelte Annie szinte bocsánatkérő mosollyal.

– Ó, bocs! Úgy néz ki, mint ő. Lefogadom, hogy ezt gyakran hallja.

Annie megajándékozta a nőt egy újabb halvány mosollyal, és megkerülte a csoportot. Nem először fordult elő, hogy valaki megemlítette a közte és a sztárszakácsnő közti hasonlóságot, és ilyenkor mindig zavarba jött, mert úgy vélte, ő saját maga, és senkire sem hasonlít.

Martin, a közönség kedvence előszeretettel titulálta az egzotikus szeretőjének, amivel mindig megnevettette.

– Tősgyökeres amerikai keverék vagyok, Vermontból – mondta ilyenkor. – Nem lehet mindannyiunknak pedigréje.

Vajon a kisbaba melyikükre üt majd? Barna szemű lesz, és makrancos, fekete fürtös hajú? Vagy mint Martin: szőke és elegáns?

Istenem, gondolta, és újra elárasztotta az öröm. Egy kisbaba!

A stúdióhoz vezető sikátorban kábelek kígyóztak. A lakókocsik egyenes vonalban sorakoztak, mindenütt fejhallgatós munkások szaladgáltak, kezükben csíptető táblákkal. Az emelő a munkaterület fölé tornyosult, narancssárga, összecukható acélkarjai cikcakkban keresztezték egymást a rakfelület alatt, védősisakos munkások és huzaltekercseket cipelő villanyszerelők nyüzsögtek körülötte. Egyikük a kézi vezérlésű biztonsági szelepet püfölte egy fekete csavarkulccsal.

Annie megpillantotta Tigert, aki azonnal mellette termett.

– Beragadt a felső pozícióban. – Tiger úgy festett, mint egy anime figura a szivárványszínű hajával és a nyalókaszínű kezelébasában, de rendelkezett egy ritka adománnyal: képes volt egyszerre számos dolgot csinálni, mégpedig jól. Martin mániákusnak tartotta, Annie azonban nagyra értékelte ezt a képességét.

– Mondd meg nekik, hogy lazítsák ki – mondta neki, és folytatta az útját. Érezte Tiger meglepetését; nem rá vallott, hogy csak úgy átsiklik egy probléma fölött, ahelyett hogy megpróbálná megoldani.

Martin lakókocsija volt az összes közül a legnagyobb és legjobban felszerelt, volt benne sminkasztal, öltöző, komplett fürdőszoba és konyha, egy munkapult és egy társalgórész. Szerelmük kezdetén gyakran előfordult, hogy késő éjjelig itt dolgoztak, utána pedig az ívelt kanapén szeretkeztek, és végül egymás karjában aludtak el.

A lakókocsi ajtaja most csukva volt, a rolókat lehúzták, hogy kizárják a rekkenő hőséget. A légkondi halkan zúgott.

Annie alig várta, hogy benn legyen, a hűvösben. Megállt, lesimította a szoknyáját, és megigazította a táskája vállpántját. Talán ki kellene rúzsoznia az ajkát, villant át az agyán, hogy jobban nézzen ki, amikor közli az örömhírt.

Mindegy, hagyjuk! Martint sosem érdekelte az ilyesmi.

Bebillentyűzte a számkódot, és beengedte magát.

Az első, amit észrevett, a szag volt, a szappanos virágillat. Halk zene szólt, romantikus, giccses. *A Hanging by a Thread*, amit ő is előszeretettel üvöltött teli torokból, amikor senki sem volt a közelben, mert az efféle szirupos dalok még szerelmesebb hangulatba ringatják az embert.

A redőny alatti résen keskeny fénysugár szűrődött be. Annie feltolta a feje tetejére a napszemüvegét, és megvárta, hogy a szeme alkalmazkodjon a félhomályhoz. Martin nevét akarta kiáltani, de a tekintete megakadt valamin.

A sminkasztal polcán egy mobiltelefon hevert. Nem Martiné, Melissáé. Annie felismerte a csilivili, rózsaszín tokjáról.

És akkor beléhasított a gyomorszorító bizonyosság, tudta, pedig nem akarta tudni... A lélegzete elakadt. Úgy érezte, mintha megállt volna a szíve, ami persze lehetetlen volt.

Magában gyorsan sorra vette és elvetette a lehetőségeket, mint egy labirintusban csapdába esett kisegér, kétségbeesetten keresve a kiutat.

Visszavonulhatott volna, kisurranhatott volna, és...

És micsoda? Figyelmeztesse a párocskát, hogy aztán úgy tehessenek, mintha mi sem történt volna?

Elöntötte a düh, és a munkaállomáshoz masírozott. Ezt egy elhúzható harmonikafal választotta el a bejárattól, amit Annie egyetlen mozdulattal félresöpört. És akkor... meglátta őket!

Martin lovagló ülésben ült Melissán, és az ötszáz dolláros cowboycsizmáján kívül semmit sem viselt.

– Hé! – kiáltotta, és felegyenesedett, mint egy cowboy a ficánkoló vadlovon. – Ó, a francba! Jesszusom! – Felugrott, felragadott egy rojtos ágyterítőt, hogy eltakarja az ágyékát.

Melissa hápogott, és maga elé rántott egy díványpárnát.

– Annie! Jóságos isten...

– Most komolyan? – Annie alig ismert rá a saját hangjára. – Úgy értem, most *komolyan*?

– Ez nem az...

– Aminek látszik, Martin? De, ez pontosan az, aminek látszik. – Annie kalapáló szívvel hátrálni kezdett, szeretett volna minél előbb olyan messzire kerülni a férfitől, amennyire csak lehetséges.

– Annie, bébi, várj! Beszéljük meg!

Annie úgy érezte, mintha szellemmé változott volna, mintha egyre jobban elhalványult volna, míg csak teljesen átlátszóvá nem vált.

Látja ezt Martin? Tudja, mit érezhet ő? Talán már régóta kísértet, csak ezt mostanáig nem vette észre.

Elárulták, megcsalták! A fájdalom szinte leterítette, egyszerre ezernyi benyomás bombázta. Hitetlenkedés, kétségbeesés, elszörnyedés, undor.

Mintha a lelke elhagyta volna a testét. A bőre bizsergett a statikus elektromosságtól.

– Elmegyek – jelentette ki. Ezt kell tennie, gondolta, és attól félt, hogy mindjárt elhánnya magát.

De Martin csak kötötte az ebet a karóhoz.

– Kérlek! Nem beszélhetnénk meg?

– Szerinted van még bármi megbeszélnivalónk? – mormolta Annie, és Melissára, majd Martinra bámult, mert valami perverz módon szükségét érezte, hogy emlékezetébe vesse a képet, és ekkor a világa kibillent a sarkaiból.

Hát ez a vége, gondolta.

Mert ez is egy kulcspillant volt, amely megpörgeti, aztán új irányba indítja el az embert.

Hát ez a vége.

Martin és Melissa egyszerre kezdtek beszélni, de Annie számára a szavaik csak értelmetlen karattyolásnak tűntek. A kép megváltozott, a széle elhomályosult, lüktetett, vörös árnyalatot öltött: a harag színét.

Tovább hátrált, tudta, hogy el kell menekülnie. A táskájába nyúlt, és megragadta a juharlevél formájú Sugar Rush kulcstartóját, megpördült, és kísért a lakókocsiból. Elszántan lépkedett, emelt fővel, előreszegezve a tekintetét – és valószínűleg ezért botlott meg a kábelben. Térdre

esett, és a kulcsai halk csörrenéssel az aszfalton landoltak. De a megaláztatása ezzel még nem ért véget. Felkapta a kulcscsomót, és gyorsan körülpillantott, reménykedve, hogy senki sem látta meg, ám ekkor hárman is odasiettek hozzá.

– Minden rendben? Nem ütötte meg magát? – faggatták.

– Nem, jól vagyok – mondta Annie, leporolva a tenyerét és lehorzsolt térdét. – Tényleg, semmi bajom.

Válltáskájában felberregett a telefon, mint egy motoros fűrész, pedig néma üzemmódra állította. Annie elmasírozott az építési terület mellett. A munkások még mindig az emelő hidraulikus szelepeivel kínlódtak. Nem kellett volna hagynia, hogy Martin rábeszélje erre az olcsóbb modellre...

– A másik irányba kell fordítani! – kiáltotta oda nekik.

– Hölgyem, itt védősisakot kell hordania – mondta az egyik fickó, és intett, hogy menjen odébb.

– Jó, jó – felelte Annie. – Csak azt mondom, hogy nem a megfelelő irányba próbálják fordítani a kioldószelepet.

– Tessék?

– A szelepet. Rossz irányba fordítják. – Milyen fura! Úgy viselkedik, mintha nem is omlott volna össze az élete. Amikor az ember felfedezi, hogy a férje egy másik nővel kamatyor, nem az anyját kellene inkább zokogva felhívnia? Vagy a legjobb barátnőjét?

– Tudják! – mondta hangosan. – Balra lazul, jobbra szorul.

– Hölgyem...

– Az óramutató járásával ellentétes irányban. – Annie felemelte a kulcstartóját, hogy megmutassa, mire gondol.

– Annie! – rontott ki Martin a lakókocsijából bokszeralsóban, meztelen mellkassal, cowboycsizmában. – Gyere vissza!

Annie görcsösen megmarkolta a kulcstartót; a juharlevél szélei a húsába vájtak.

A segwayezők elgurultak a sikátor bejárata előtt.

– Ez Martin Harlow! – kiáltotta valaki.

– Imádjuk a műsorát, Martin! – rikoltotta egy másik segwayes lány. – Imádunk téged!

– Hölgyem, így gondolta? – A munkás erőteljes mozdulattal elfordította a szelepet, mire a magasból fémes csikorgás hallatszott, és a teljes szerkezet nagy robajjal lezuhant.

Szóval, apa – mondta Teddy, körbeforogva a konyhai bárszéken –, ha a vízibivaly több mint 900 kilót nyom, hogy lehet, hogy nem süllyed el az iszapban?

Fletcher Wyndham a tévéképernyőre nézett, követve a fia tekintetét. A műsor szokatlan választás volt egy tízéves kölyöktől, de Teddy rajongott a *Kulcselem*ért.

Itt, a vermonti Switchbackben szinte mindenki nézte a műsort – nem a séf vagy a dögös, szőke műsorvezető társa miatt, nem, egész más volt erre az okuk: valaki, aki a háttérben maradt, akinek a neve csak egy pillanatra tűnt fel a stáblistán a VÉGE felirat előtt, miközben a kissé idegesítő főcímdalt játszották.

Annie Rush, a show producere.

A legnépszerűbb tévés főzőműsor ötlete az ő agyából pattant ki. Annie Switchbackben született és nőtt föl, Teddy negyedikes tanítónője együtt járt vele iskolába. Évekkel ezelőtt itt, a városban forgattak le egy epizódot, de Fletcher akkor nagy ívben elkerülte a stábot. Azóta Annie híressé vált, noha nem szerepelt a műsorban.

Fletcher ennek kifejezetten örült, mert ha minden héten látnia kellett volna a lányt a tévében, beleőrült volna.

– Jó kérdés, kishaver – mondta a fiának. – Ez a bika mintha a vízen járna.

Teddy a szemét forgatta.

– Ez nem bika, hanem tehén. Mozzarella csinálnak a tejéből.

– Akkor miért nem tejbivalynak hívják?

– Mert a vízben él. Azért.

– Elképesztő, mi mindent megtanulhatsz a tévéből!

– Igen, ezért is kellene hagynod, hogy még többet tévézzek.

– Álmodj csak – mondta Fletcher.

– Anya engedi, hogy annyit tévézzek, amennyit akarok.

Na, tessék! Itt volt a bizonyíték, hogy Teddy hivatalosan is csatlakozott a klubhoz, amelyhez egyetlen kölyök sem akar tartozni: az elvált szülők összezavarodott gyerekeiéhez.

Miközben körülnézett a rendetlen szobában, abban a házban, ahová most költöztek be, Fletcher újra elmélkedni kezdett azon a kérdésen, amit az utóbbi időben olyan gyakran feltett magának. Hogy jutottam idáig? Mi a fene történt az életemmel?

Egyébként ezt pontosan tudta. Egy éjszaka túl sok sört ivott, és elvesztette a józan ítélőképességét, ekkor tért rá egy olyan útra, amely miatt minden korábbi tervét fel kellett adnia.

Mégis, amikor a fiára pillantott, nem bánta, hogy így alakult. Teddy bömbölve, kivörösödött arccal, gondoskodásra szoruló kis zajcsomagként jött a világra, és az ő első reakciója a láttára nem a szeretet volt, hanem a félelem. Nem a babától félt, hanem attól, hogy cserben hagyja a gyereket, elcseszi ennek a parányi, tökéletes, tehetetlen emberpalántának az életét.

Nem volt más választása: elfojtotta a félelmeit, és teljesen a fiának szentelte magát, erre kényszerítette a kötelességtudat és a mérhetetlen szeretet, amelyhez foghatót azelőtt sosem érzett.

Teddy ma már ötödikes, nevetségesen helyes, atletikus, suta és édes. Olykor egy kis seggfej, de mindig, mindig ő állt a világa középpontjában.

Teddy boldog gyerek volt, és hogy továbbra is az legyen, Fletcher szinte védőburokba zárta. Most azonban, minden jó szándéka ellenére, a buborék kipukkadt. Tudta, hogy a válás megviselte a fiát, de noha szerette volna megkímélni őt a fájdalomtól és zűrzavartól, le kellett zárnia a kapcsolatát Celiával, ha újra lélegzethez akart jutni. Remélte, hogy egy nap majd Teddy is megérti ezt.

– A vízibivaly a természet elképesztő csodája – magyarázta a *Kulcselem* műsorvezetőnője, a

Felfújtt Hólyag, azaz Martin Harlow biodíszlete.

– Miért mondod ezt, Melissa? – kérdezte a műsor házigazdája és sztárja színlelt érdeklődéssel.

A nő a bánatos pofájú állat felé intett, amely egy kis karámban állt, egy nyilvánvalóan komputer alkotta mocsárban.

– Nos, a széles patáival képes nagyon puha terepen is járni, anélkül hogy elsüllyedne.

Harlow végigsimított az állán.

– Ott a pont! Tudod, gyerekkoromban azt gondoltam, ötven százalék esélyem van arra, hogy belefutlak a futóhomokba, mert a filmekben ez olyan gyakori halálnem.

A szőke nő felkacagott, és megrázta a haját.

– Hát, örülünk, hogy nem így történt!

Fletcher fintorgott.

– Hé, pajti, segíts kicsomagolni, rendben?

A nagyobb cuccokat kiszállították, de volt még egy rakás leragasztott dobozuk is.

– Mindjárt vége! Látni akarom, milyen lesz a sajt.

– Nagyon izgalmas lehet – morogta Fletcher. – Tudod, mihez használják a mozzarella?

– A pizzához! Rendelhetünk ma este?

– Persze. Vagy megehetjük a tegnapi maradékot.

– Jobb frissen.

– Igaz. Még két dobozt kicsomagolunk, aztán telefonálok. Áll az alku?

– Áll! – boksolt lelkesen a levegőbe Teddy.

Új otthonuk teljesen megfelelt Fletcher elképzeléseinek, ilyenről álmodozott, amikor még volt valakije, akivel együtt szőtt terveket. A tágas amerikaikonyhában – ha tudott volna főzni – csodás ételeket alkothatott volna, de az, aki ezt megtehetné volna helyette, évekkor ezelőtt kisétált az életéből. Fletcher azonban nem felejtette el a régi álmot, ezért is vásárolta meg ezt a közel százéves, klasszikus New England-i épületet.

A házban kandalló is volt, és az egyik helyiségben elég könyvespolc ahhoz, hogy a szobát könyvtárszobának lehessen nevezni, a hátsó verandán pedig egy hintaágy állt, de nem ám akármilyen, hanem hosszú és széles, és miután ő összeszerelte – erre ráment egy egész délutánja –, telepakolta párnákkal, hogy kényelmesen lehessen szundikálni rajta, ahogy annak idején elképzelte.

Kibontottak néhány könyves ládát. Teddy egy darabig némán segítette a polcokra rakni a köteteket, de aztán felemelte az egyiket.

– Miért *A Legyek Ura* a címe?

– Mert félelmetes – felelte Fletcher.

– Oké, de miért ez a címe?

– Majd megtudod, amikor idősebb leszel.

– Valami mocskos dolog van benne, ami nem nekem való?

– Átkozottul mocskos.

– Anya oltári balhét csapna, ha megmondanám neki, hogy van egy erkölcsstelen könyved.

– Remek. Van egy ötletem: ne mondd el neki.

Teddy a polcra tette a könyvet, és folytatta a rámolást.

– Apa?

– Igen, pajti?

– Mostantól fogva tényleg itt fogunk lakni? – kérdezte Teddy körülpillantva. Tágra nyílt szemében fájdalom csillogott.

Fletcher bólintott.

– Itt.

– Örökkön örökké?

– Aha.

– Az hosszú idő.

– Az.

– Szóval amikor meghívom hozzánk a barátaimat, ide fognak jönni, vagy a másik otthonunkba? Már nem volt másik otthonuk, a várostól nyugatra fekvő, egyedi házat Celia vette birtokba. Fletcher abbahagyta a pakolást, és a fiához fordult.

– Ahol te vagy, ott van az otthonunk.

Miután az összes könyves dobozt kiürítették, Fletcher hátralépett, hogy megcsodálja a kandallót közrefogó könyvespolcok szimmetriáját. A hátsó verandán, az enyhe szellőben megcsikordultak a hinta láncai.

Tökéletes, gondolta a férfi.

Csak egyvalami hiányzott innen: az a nő, aki megosztotta vele az álmait.

Nyissa ki a szemét! – Az ismeretlen hang valahonnan a magasból jött.

Nem volt biztos benne, hogy valóban hallotta a szavakat, és nem csak a képzelete játszott vele. Csend lett, amit furcsa, ismétlődő sziszegés és halk zümmögés tört meg.

Szót akart fogadni, de nem tudta kinyitni a szemét. Nem egy szobában volt, hanem sötétség vette körül. Fekete vízben lebegett, de valamiképpen mégis lélegzett, mintha a tüdejébe a vízből jutott volna levegő.

Most már más hangokat is hallott, de nem tudta beazonosítani őket: egy gép, talán egy mosogató vagy valamilyen mechanikus pumpa ritmikus szörcsögését és cuppogását. Egy szivattyút?

És érzett valamit. Nyíló virágok illatát? Vagy talán egy rovarirtó spray szagát? Nem, mégis virágokét. Liliomokét. Fehér liliomokét.

A mezők liliomai. Ez nem a hegyi beszédben volt? Egy színdarab címe is volt, amit a gimiben adtak elő. A barátja, Gordy kapta Sidney Poitier egykori szerepét.

– ...óráról órára több agytevékenységet mutat. Elérte a minimális öntudati szintet. Az éjszakás nővér vette észre. Dr. King újabb EEG-t és MRI-t kért.

Idegen hang. Fura akcentus. *Az éjszakás nővé vette észre...* A beszélő elharapta az r-eket. Az angolos kiejtésnél nyelik el a mássalhangzók előtti r-eket, erre még a tanulmányaiból emlékezett.

Ejts tiszta e-t ö helyett, és mondd ki a mássalhangzó előtti r-t! Sose hagyd, hogy bárki kitalálja, honnan jöttél.

Az ismeretlen szintiszta észak-vermonti akcentussal beszélt.

– Segítsen ezzel az EEG-vel, jó? – Megragadták a fejét.

Hagyják abba!

Hölgyem, itt védősisakot kell hordania.

Talán egy védősisakot adnak rá? Nem, egy hajhálót. Nem, egy úszósapkát.

Úszók, felkészülni!

Látta magát, ahogy előrehajol, mint egy összenyomott rugó, a lábujjai rágörbülnek a rajtkő szélére. A középiskolai csapat egyik leggyorsabb úzója volt, a Switchbacki Vadmacskáké. Végzős korában megdöntötte a százméteres mellúszás állami rekordját. Akkor úgy látta az életet, mint egy előtte kanyargó, végtelen, csillogó folyót. Akkor lett életében először szerelmes.

– ...mindig szerettem volna tudni, hogy néznék ki ilyen rövidre nyírt hajjal – mondta az egyik beszélő. *Rövidre nyíít.* Az elharapott r.

Bíííp! Sípszó harsant az uszodában. Annie fejest ugrott, és alámerült a vízben.

Száraz. Miért olyan száraz a toroka, amikor nem is szomjas? Miért nem tud nyelni? Valami merev holmi szorítja a nyakát.

Vegyétek le! Lélegeznem kell.

Lebegett még egy kicsit. A víz ugyanolyan meleg volt, mint a teste. Pisilnie kellett. Aztán nem kellett pisilnie. Kicsivel később ellazult, de a feje, tarkója és mellkasa sajogni kezdett, pánikot érzett, bánatot és haragot. Miért?

Híres volt a higgadtságáról. Annie majd elintézi, mondták. Kijavította az emberek kiejtését, megoldotta a világítással és díszletekkel kapcsolatos problémákat, tudta, mi a teendő, ha beragad egy szelep.

Balra lazul, jobbra szorul. Felemelte a juharlevél kulcstartót, hogy megmutassa, mire gondol.

– Látja? Ez nem egy véletlenszerű mozdulat.

Megint egy hang.

– Balkezes.